

[Bouet.]

der gøres denne Begrænsning, saa er der ogsaa en vis Rimelighed i, at man forsøger ved denne Lovgivning at skaffe saa mange arbejdsløse i Beskæftigelse som muligt.

Vi kan saaledes i det store og hele give Lovforslaget, som det nu er affattet, vor Tilslutning, men der er dog enkelte Punkter, hvor vi ikke er blevet enige med Flertallet. Det drejer sig for vort Vedkommende, som allerede nævnt, om Bestemmelsen om Nedsættelsen af Arbejdstiden, hvor man fra Flertallets Side vil blive staaende ved Tallet 12, medens vi foreslaar, at Tallet skal sættes til 16, hvorved fremkommer en ugentlig Arbejdstid paa 32 Timer. Det er dog ikke saaledes, at vi holder paa, at det skal være Regelen; vi har ogsaa i Udvalget vist os yderst forhandlingsvenlige paa dette Omraade og har gerne villet gaa med til en anden Affattelse, blot saaledes, at Muligheden dog var til Stede for, at Arbejdstiden kunde nedsættes med 16 Timer for Fag, hvor der er særlig stor Arbejdsløshed, og hvor Forholdene i øvrigt taler for, at en saadan Arbejdstid skulde indføres.

Vi er her i nøje Overensstemmelse med selve Lovforslagets Aand, thi det hedder, at Arbejdstiden skal „væsentlig nedsættes med det Formaal, at de flest mulige Arbejdere kan finde Beskæftigelse, dog under Hensyntagen til Arbejdets Karakter samt til Arbejdsløshedens Omfang inden for vedkommende Fag eller Omraade.“ Her er netop præciseret, at Hensigten med Lovforslaget er, at saa mange arbejdsløse som muligt kan komme ind under dette Lovforslags Omraade, og jeg kan ikke se andet, end at naar man fra Socialdemokratiets Side saa stærkt holder paa, at man ikke vil gaa til en yderligere Nedsættelse af Arbejdstiden, gaar man imod de arbejdsløses Interesser. Partiet vil hellere undvære Loven end gaa med til at tage en Bestemmelse om, at Muligheden er der for, at Arbejdstiden kan nedsættes til 16 Timer. Altsaa hellere ingen Lov end en Lov, der tilsigter, med vor Ændring, at saa mange som muligt af de arbejdsløse kommer i Arbejde.

Jeg kan ikke se andet, end at Socialdemokratiet og naturligvis specielt Arbejderførerne, Fagforeningslederne inden for Partiet her gaar imod de arbejdsløses Interesser. Af hvilken Aarsag ved jeg ikke; om det er af Hensyn til et Par ærede Medlemmer i den Side af Salen, hvis Agitation inden for Fagforeningerne de frygter, skal jeg lade være usagt. Men jeg kan kun se det saaledes, at her gaar Socialdemokraterne direkte imod

de arbejdsløses Interesser; thi jeg er ganske overbevist om, at de arbejdsløse, som har gaaet ledige et halvt eller et helt Aar, vil forstaa, at naar man fra Statens Side eller fra Kommunernes Side med Statstilskud sætter Arbejder i Gang, som man ellers ikke vilde have sat i Gang paa det Tidspunkt, men vilde have udskudt til bedre Tider, eventuelt optager Laan baade fra Statens og Kommunernes Side netop for at skaffe disse arbejdsløse Beskæftigelse, saa ønsker man ogsaa at administrere Loven paa en saadan Maade, at man faar de flest mulige ind under denne Lov. Men her er altsaa Socialdemokratiet af en anden Opfattelse. Man kan ikke bebrejde Socialministeren noget i denne Sag, thi han har udfoldet de største Bestræbelser for at skaffe et Forlig til Veje for at faa Lov at bruge denne Lov og forsøge, om man ad denne Vej kunde skaffe mere Beskæftigelse. Men her er det selve Partiet, som — uforstaaeligt — er gaaet imod vort Forslag.

Man har hele Tiden haft paa Fornemelsen, at der ikke er saadan synderlig stor Interesse inden for Flertallet af Socialdemokratiet paa dette Omraade. Lovforslaget har dog nu været til Behandling i 3 Samlinger, og det blev i denne Samling først forelagt saa sent som den 15. Januar, altsaa flere Maaneder efter at Rigsdagen var traadt sammen; hvis den store Interesse havde været der, kunde det have været fremsat straks ved Samlingens Begyndelse. I Udvalget er der først kommet Fart i Arbejdet den sidste halvanden Maaned, ja, selv den lille Ting, at Udvalget var færdigt, jeg tror Onsdag eller Torsdag, og at Sagen først er kommet til Behandling her i Dag, viser, at der hos Socialdemokratiet ikke er den Interesse for dette Forslag, som man skulde forvente hos et Parti, som altid taler de arbejdsløses Sag her i Salen. Jeg har Indtrykket af, at der her er et Spørgsmaal, hvor der er noget, der brænder; her er der nogle ubehagelige Punkter, som medfører, at der ikke er den Interesse for de arbejdsløse, som man skulde forvente ved Lovforslag som det foreliggende.

Jeg vil gerne fremhæve, at denne Lov er en Bemyndigelseslov, at det er den enkelte Fagminister, som efter Forhandling med Socialministeren nu skal føre Loven ud i Livet. Her er intet af de af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft og andre saa stærkt forhadte Udvalg, der skal føre Kontrol, her er det de Ministre, som skal føre Lovforslaget ud i Livet, der har hele Ansvaret. Har man da fra Socialdemokratiets Side ikke saa megen Tillid til sine Ministre,